

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Revt 381/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Davorke Lukanović-Ivanišević predsjednice vijeća, Željka Šarića suca izjavitelja i člana vijeća, Mirjane Magud članice vijeća, Ljiljane Hrastinski Jurčec članice vijeća i mr. sc. Dražena Jakovine člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja P.-P. I.-T. d.d. u stečaju, Đ., OIB: ..., kojeg zastupa P.-P. I.-T. K. K. A. d.o.o. Z., P.-P. I.-T. P. Z. d.o.o. Z., i D. d.o.o. S., koje zastupa punomoćnica M. T., odvjetnica u Z., protiv tuženika S. S. Z., Đ., koje zastupa punomoćnik Z. J., odvjetnik u Đ., radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine, odlučujući o reviziji tužitelja protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6615/2017-2 od 11. svibnja 2018., kojim je potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-296/17-8 od 5. listopada 2017., u sjednici održanoj 5. lipnja 2019.,

r i j e š i o j e:

Revizija tužitelja odbija se kao neosnovana.

Obrazloženje

Pobijanom odlukom odbijena je, kao neosnovana, žalba tužitelja i potvrđeno rješenje suda prvog stupnja kojim je tužba odbačena.

Protiv drugostupanjske odluke reviziju je podnio tužitelj pozivom na odredbu članka 382. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13 i 89/14 - dalje: ZPP), navodeći da odluka u sporu ovisi o rješavanju pravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a o kojem pitanju revizijski sud još nije zauzeo shvaćanje na odjelnoj sjednici, a riječ je o pitanju u kojem postoji različita praksa drugostupanjskih sudova. Predložio je nižestupanjska rješenja ukinuti i predmet vratiti na ponovno odlučivanje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija je dopuštena, ali nije osnovana.

Prema odredbi članka 382. stavka 2. ZPP u slučajevima u kojima se ne može podnijeti redovna revizija iz članka 382. stavka 1. ZPP, stranke mogu podnijeti izvanrednu reviziju protiv drugostupanjske presude ako odluka u sporu ovisi o rješenju nekog materijalnopravnog

ili postupovnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, pa tako pored ostalog, kako to primjerice navodi točka 1. toga stavka, ako o tom pitanju revizijski sud još uvijek nije zauzeo shvaćanje odlučujući u pojedinim predmetima ili na odjelnoj sjednici, a riječ je o pitanju o kojem postoji različita praksa drugostupanskih sudova.

Odredbom članka 382. stavka 3. ZPP propisano je da u reviziji iz stavka 2. istog članka stranka treba određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg je revizija podnesena, uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose, ali i uz izlaganje razloga zbog kojih smatra da je postavljeno pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Tužitelj u reviziji postavlja sljedeće pravno pitanje:

„Tko je u stečajnom postupku aktivno legitimiran pokrenuti parnicu radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja tražbine kada za osporenu tražbinu postoji ovršna isprava?“

Obrazlažući razloge važnosti tužitelj ukazuje na različitu praksu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, pozivajući se na odluke poslovni broj Pž-5336/04 od 23. svibnja 2007., Pž-644/05-5 od 12. prosinca 2006. i Pž-7580/03-3 od 11. siječnja 2006.

Predmet spora je zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine u iznosu od 9.273,60 kn, za koju postoji ovršna isprava, koju tražbinu je stečajni upravitelj priznao, a drugi stečajni vjerovnici osporili.

Polazeći od utvrđenja da su rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-2/15-211 od 13. lipnja 2017. upućeni stečajni vjerovnici P.-P. i.-T. k. k. a. d.o.o., P.-P. i.-T. p. Z. d.o.o. i D. d.o.o. na pokretanje parnice radi dokazivanja osnovanosti osporavanja tražbine stečajnog vjerovnika (ovdje tuženika), a da je, unatoč takvoj uputi, parnicu pokrenuo stečajni dužnik zastupan po vjerovnicima koji su tražbinu osporili, prvostupanjski je sud, na temelju odredbe članka 178. stavka 4. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12 i 45/13 – dalje: SZ), tužbu stečajnog dužnika odbacio, uz obrazloženje da aktivnu legitimaciju u konkretnom slučaju imaju vjerovnici koji su tražbinu osporili, a ne stečajni dužnik.

Drugostupanjski je sud u cijelosti prihvatio utvrđenje i izraženo pravno shvaćanje prvostupanjskog suda.

Prema ocjeni ovog suda, imajući u vidu okolnost da o ovom postupovnopravnom pitanju ovaj (revizijski) sud još nije zauzeo shvaćanje, a da o tom pitanju postoji različita praksa drugostupanjskog suda, postavljeno pitanje važno je za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Prema odredbi članka 178. stavka 2. SZ ako je koji od stečajnih vjerovnika osporio tražbinu koju je priznao stečajni upravitelj, stečajni sudac će stečajnog vjerovnika uputiti na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine. U takvoj parnici osporavatelj nastupa u ime i za račun stečajnog dužnika, odnosno u takvoj parnici aktivnu legitimaciju ima stečajni dužnik.

Međutim, ako za osporenu tražbinu postoji ovršna isprava, kao u konkretnom slučaju, tada će, sukladno odredbi članka 178. stavka 4. SZ, stečajni sudac u parnicu uputiti osporavatelja da dokaže osnovanost svog osporavanja. U parnici pokrenutoj u skladu s tom odredbom, aktivnu procesnu legitimaciju ima vjerovnik koji je tražbinu osporio, a ne stečajni dužnik.

Nije, stoga pravilno shvaćanje tužitelja da su vjerovnici koji su osporili tražbinu priznatu po stečajnom upravitelju i za koju postoji ovršna isprava zastupnici stečajnog dužnika u parnici u kojoj dokazuju osnovanost osporavanja te tražbine.

Ujedno je neprihvatljivo i shvaćanje revidenta da se odluka u sporu, za slučaj da osporavatelji uspiju u ovakvoj parnici, ni na koji način ne bi odrazila na njihova prava, već isključivo na prava stečajnog dužnika, pa da bi jedino ispravno bilo kao tužitelja označiti stečajnog dužnika kojeg za potrebe parnice zastupaju upravo vjerovnici osporavatelji. To stoga što bi, sukladno odredbi članka 181. SZ, presuda u toj parnici imala učinak prema svima, pa i prema stečajnom dužniku, neovisno o tome što on ne bi bio stranka u tom postupku.

Slijedom svega iznijetoga, odgovor na postavljeno pitanje glasi: Ako je u stečajnom postupku tražbinu za koju postoji ovršna isprava priznao stečajni dužnik (upravitelj), a osporio drugi vjerovnik, u parnicu se upućuje vjerovnik koji je tražbinu osporio, radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja.

Napominje se da je ovakvo shvaćanje izraženo i u odlukama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2880/2015-2 od 25. travnja 2018. i Pž-4926/2015-4 od 8. svibnja 2019.

Budući da su nižestupanjski sudovi odluku u ovoj pravnoj stvari donijeli u skladu s ovim shvaćanjem, odnosno kada su, pozivom na odredbu članka 178. stavka 4. SZ, zbog pomanjkanja aktivne legitimacije, odbacili tužbu koju je podnio stečajni dužnik zastupan po osporavateljima, revizija tužitelja nije osnovana, pa je primjenom odredbe članka 400. stavka 3. u vezi članka 393. ZPP, odlučeno kao u izreci ovog rješenja.

Zagreb, 5. lipnja 2019.

Predsjednica vijeća:
Davorka Lukanović-Ivanišević, v. r.